

Paimenen tulikoe

"Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden." (Ps. 23:3.)

Avaintekstit:

Ps. 23;

Room. 12:18–21.

Sophie nojasi selkäänsä makuuhuoneensa oveen ja antoi kehonsa valahtaa lattialle. Kyyneleet nousivat äkisti silmiin ja hetken päästä hän jo nyyhkytti. "Miten hän saattoi? Miten hän saattoi!" Sophie oli juuri saanut viestin, joka mursi hänen sydämensä. Eräs mies, jota hän oli luullut ystäväkseen, mies, jota hän kunnioitti ja johon hän luotti, levitti nyt kauheita juoruja hänestä pilatakseen hänen maineensa ja sen työn, jota hän oli tehnyt. Tarttuen sängyllään olevaan Raamattuun Sophie löysi itsensä tuijottamasta joitakin hyvin tuttuja sanoja: "Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden. Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi." (Ps. 23:3, 4.)

"Eihän tämä näin voi mennä!" Sophie huudahti itsekseen, mutta tekstin loogiikka näytti pettämättömältä. Psalmin paimen johdatti lampaitaan oikeaa tietä, mutta kyseiset tiet näyttivät johtavan myös pimeään, kuoleman varjon laaksoon. Voisiko olla mahdollista, että jopa tämä tuskallinen ystävänpetos, tämä pimeä laakso, voisi olla kokemus, jota Jumala käyttäisi opettaakseen hänelle vanhurskautta?

Viikon avainajatus: Milloin sinä olet kasvanut eniten hengellisesti, helpoina vai vaikeina aikoina?

Tämä tutkistelu on sapatiksi 2.7.2022

OPAS MATKALLE: PAIMEN

”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puuttu.” (Ps. 23:1.)

Joitakin lapsia pyydettiin piirtämään kuva Jumalasta. Poikkeuksetta he piirsivät kuvat, joista löytyi sydän jostakin kohdasta piirustusta. Kun heiltä kysyttiin syytä siihen, he vastasivat yksimielisesti, että Jumala on rakkaus.

On helppoa ajatella Jumalasta ja hänen tarkoituksistaan hyvää silloin, kun kaikki menee hyvin. Kun sitten ihmiset tulevat vanhemmiksi ja elämä muuttuu vaikeammaksi ja monimutkaisemmaksi, heidän käsityksensä Jumalasta usein muuttuu. Jumala itse ei tietenkään muutu (Hepr. 13:8; Jaak. 1:17); vain me muutamme.

Monet Vanhan testamentin ihmiset elivät paimentolaiselämää, ja siksi Psalmi 23 käyttää kielikuvaa paimenesta havainnollistamaan sitä, miten Jumala huolehtii meistä. Paimenta symbolina Jumalasta käytetään sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa. Se on ihana ja muuttumaton vertauskuva. Ennen kuin lähdemme lähemmin tarkastelemaan Psalmia 23, katsokaamme, kuinka eri raamatunkirjoittajat ovat ymmärtäneet paimenen työn luonnetta.

Mitä seuraavat jakeet opettavat paimenesta ja hänen työstään?

Jes. 40:11 _____

Jer. 23:3, 4 _____

Hes. 34:12 _____

Joh. 10:14-16 _____

1. Piet. 2:25 _____

Avaa nyt Ps. 23. Mitä paimen tekee huolehtiakseen lampaistaan?

Ps. 23:2 _____

Ps. 23:3 _____

Ps. 23:4 _____

Ps. 23:5 _____

Ps. 23:6 _____

Miten rohkaista sellaista, jonka jumalakuva on vääristynyt hänen kokemiensa kamppailujen tähden?

PAIKKOJA MATKAN VARRELLA

”[H]än ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden.” (Ps. 23:3.)

Kuvittele ”oikean tien” aukeavan edessäsi kauas horisonttiin. Et näe sen loppua, mutta tiedät, että matkan päässä odottaa koti, Jumalan valmistama asuinsija. Kun katsot tarkemmin lähelläsi olevaa tietä, näetkö mihin se johtaa? Jotkut kohdat näet selvästi, mutta joiltain osin suuret tai vaaralliset esteet estävät näkyvyyden. Joskus tie katoaa harjanteen taakse. Jotkut tien osat ovat helppokulkuisia; toiset vaikeakulkuisia. Asia oli juuri näin israelilaisten tehdessä matkaa Egyptistä luvattuun maahan. Samalla tavoin matkaa kuvataan tässä psalmissa.

Poimi Psalmissa 23 mainitut paikat, joissa Daavid näkee lampaiden kulkevan oikeaa tietä niiden tehdessä matkaa Herran huoneeseen.

Miksi lampaiden kulkemaa tietä kutsutaan ”oikeaksi tieksi” tai ”vanhurskauden teiksi” (RK 2012)? Tälle on neljä tärkeää syytä. Ensinnäkin kyse on oikeasta tiestä siksi, että se johtaa oikeaan päämäärään – paimenen kotiin. Toiseksi se on oikea tie siksi, että se pitää meidät sopusoinnussa oikean henkilön kanssa – itse paimenen. Kolmanneksi tie on oikea, koska se harjaannuttaa meitä olemaan oikeanlaisia ihmisiä – sellaisia kuin paimenemme. Neljänneksi tie on oikea, koska se antaa meille oikean todistuksen – kun meistä tulee oikeanlaisia ihmisiä, me tuomme kunniaa Herralle. Tiet ovat oikeita tai vanhurskaita olipa niillä kulkeminen helppoa tai vaikeaa.

On tärkeää tajuta, että kun Jumala johdattaa meitä, kyse ei ole pelkästään siitä, että hän toimittaisi paketin määränpäähänsä. Kysymys on enemmästä kuin pelkästä ohjauksesta ja varjeluksesta. Kuten käy ilmi niistä monista läpi Raamatun esiintyvistä esimerkeistä, joissa Jumala johtaa kansaansa (koskipa se sitten Abrahamin johdattamista lupausten avulla tai Israelin johdattamista pilvi- ja tulipatsaan avulla), Jumalan johdatus on aina sitä, että hän harjaannuttaa kansaansa vanhurskauteen.

Kuinka tietoinen olet siitä, että vanhurskaus on paimenen ensisijainen tavoite elämäsi suhteen? Miten koettelemukset voivat muuttaa elämääsi niin, että heijastat paremmin Kristuksen luonnetta?

**ODOTTA-
MATON
KIERTOTIE 1:
LAAKSO**

”Vaikka minä kulkisin pimeässä laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani. Sinä suojelet minua kädelläsi, johdatat paimensauvallasi.” (Ps. 23:4.)

Olisi mukavaa, jos oikea (vanhurskauden) tie kulkisi vain nurmipeitteisten, raikasvetisten purojen varsia pitkin. Daavid ei kuitenkaan kuvaile oikeaa tietä tällaiseksi. Oikean tien varrella on myös pimeä, kuoleman varjon laakso – paikka, johon emme kovin innokkaasti pyri pääsemään. Tiettyinä vuodenaikoina jotkin Israelin jokilaaksot ja -syvänteet ovat alttiita äkillisille tulville, jotka voivat tulla odottamatta ja osoittautua ylivoimaisiksi. Nämä joenuomat ovat tyypillisesti kapeita, ja korkeat seinämät estävät valoa pääsemästä kuilujen pohjalta. ”Kuoleman varjon laakso” (RK 2012) kuvaa siis syvää varjoisaa paikkaa tai syvää pimeyttä.

Ajattele elämäsi hetkiä, jolloin olet ollut ”kuoleman varjon laaksossa”. Millaista se on ollut? Pelkäsitkö, vaikka tiesitkin paimenen olevan kanssasi? Mitkä raamatunjakeet olivat sinulle tuolloin kaikkein rakkaimpia ja miksi?

Miten lammas oli päätenyt pimeään laaksoon? Harhailiko se sinne omin päin vai johtiko paimen itse sen sitä tietä? Perustele vastauksesi.

Elisabeth Elliot kirjoittaa: ”Lammas, joka löytää itsensä kuoleman varjon laaksosta, voi tehdä sen johtopäätöksen, että häntä on johdettu harhaan. Sen oli kuitenkin tarpeen kulkea tuon pimeyden läpi, jotta se oppisi olemaan pelkäämättä. Paimen on yhä sen kanssa.” – *Quest for Love* (Grand Rapids, MI: Revell Books, 1996), s. 218.

Onko sinusta joskus tuntunut siltä kuin sinua olisi johdettu harhaan, kun olet päätenyt laaksoon? Miten suhduidit Jumalaan tuona aikana? Miksi luulet paimenen ottavan sen riskin, että hänet ymmärretään väärin, kun hän sallii meidän joutua pimeään laaksoon?

ODOTTA- MATON

KIERTOTIE 2: SAARRETTU PÖYTÄ

”Sinä katat minulle pöydän vihollisteni silmien eteen. Sinä voitelet pääni tuoksuvalalla öljyllä, ja minun maljani on ylitsevuotavainen.” (Ps. 23:5.)

Elämämme aikana kohtaamme vääjäämättä vihollisia. Miten suhtaudumme heihin? Oletko joskus maannut hereillä ja kääntyillyt levottomasti vuoteessasi yrittäen keksiä keinoja kostaa niille, jotka yrittävät satuttaa sinua tai tuhota työsi? Kristittyjen on joskus vaikea tietää, miten suhtautua vihollisiin.

Millaisia vihollisia olet kohdannut? Miten olet suhtautunut niihin, jotka ovat yrittäneet satuttaa sinua? Entä niihin, joista välität? Miten hyvin noudatit Kristuksen ohjetta (Matt. 5:44)? Entä Paavalin (Room. 12:18-21)?

Psalmissa 23:5 Daavid näyttää mielenkiintoisen tavan suhtautua vihollisiin. Hän piilottaa vihollisten läsnäolon sillä, että keskittyy katsomaan sitä, mitä Jumala tekee hänen hyväkseen. Ja Jumala on siinä järjestämässä hänelle juhliä.

Kun Daavidin kulttuurissa kunniavieras saapui juhliin, isäntä voiteli tämän pään öljyllä juuri kun tämä oli astumassa juhlasaliin. Öljy oli sekoitus oliivi- ja tuoksuöljyä. Sitten vieras istutettiin pöydän ääreen, jossa oli ruokaa enemmän kuin tämä ikinä saattoi syödä.

Miten Psalmin 23:5 kolme asiaa (pöytä, öljy ja malja) voivat auttaa muistamaan, miten Jumala huolehtii meistä, silloinkin kun olemme laaksossa?

Paavali muistuttaa meitä: ”Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan.” (Ef. 6:12.) Vihollisiimme kuuluu niitä, jotka näemme, ja niitä, joita emme näe. Pidimmepä siitä tai emme, meidät on saarrettu. Mutta kun olemme paimenen kanssa, yksikään vihollinen, ei näkyvä eikä näkymätön, voi varastaa meiltä sitä, mikä Jumala meille tarjoaa.

Muistele, miten paimen on kohdellut sinua, kun olet ollut vihollisten ympäröimänä. Mitä kiittämisen aiheita näet noissa vaikeilta tuntuneista ajoissa?

VARMA LUPAUS MATKALLE

”Sinun hyvyytesi ja rakkautesi ympäröi minut kaikkina elämäni päivinä, ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti.” (Ps. 23:6.)

Laaksossa tai vihollisten ympäröiminä saatamme ajatella, että meidät on jätetty yksin. Aina ei tunnu siltä, että Jumala olisi tehnyt kovinkaan paljon; päättelemme, että jos hän olisi auttanut meitä, emme olisi joutuneet tällaiseen tilanteeseen. Daavid ei selvästikään näe asiaa näin.

Mistä kahdesta asiasta Daavid Psalmissa 23:6 on varma? (Ks. myös Ef. 1:4; 2. Piet. 1:10; Hepr. 11:13-15.)

Jumalan hyvyys ja rakkaus (Jumalan sitoutuminen liittoonsa) ”seuraavat” minua, kuten joissakin käännöksissä sanotaan, kaikkina elämäni päivinä. Alkutekstin verbi on vielä vahvempi: Jumalan hyvyys ja rakkaus ”ajavat minua takaa” kaikkina elämäni päivinä. (Samaa heprean verbiä käytetään 1. Moos. 14:14 (VKR/RK 2012), Joos. 10:19 ja 1. Sam. 25:29.)

Millainen mielikuva sinulle syntyy siitä, että hyvyys ja rakkaus ajavat sinua takaa? Mitä ajattelet Daavidin yrittäneen kertoa Jumalasta kuvailemalla hänen huolenpitoaan tällä tavoin?

Olkoonpa laakso kuinka syvä tahansa ja olkooppa vihollisemme kuinka sitkeitä hyvänsä, varmuus Jumalan hyvyydestä, hänen hellittämättömästä rakkaudestaan ja hänen opastuksesta matkamme loppuun asti on kiistatonta. Jos nämä ajatukset auttoivat Jeesusta kestämään Golgatalla, mekin voimme rohkaistua niistä.

On kuitenkin hetkiä, jolloin lähimmäisemme ovat täynnä kysymyksiä. Paras tapa käsitellä näitä huolenaiheita ei useinkaan ole antaa teologisia kuvauksia siitä, mitä Jumala voi tehdä. Pikemminkin voimme seurata Daavidin Psalmissa 23:6 antamaa esimerkkiä siitä, miten vahvistaa uskoa jakamalla henkilökohtainen vakaumuksemme ja totuus Jumalastamme.

Miten oma tietosi Jumalasta havainnollistaa sitä, että Jumalan hyvyys ja rakkaus ajavat meitä takaa? Miten voisit kertoa asiasta niille, jotka kyseenalaistavat Jumalan huolenpidon?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, osa 4, s. 143 sekä *Alfa ja omega*, osa 5, s. 39–44 tai *Aikakausien Toivo*, s. 459–466 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 357–361.

"Ne, jotka lopulta voittavat, kohtaavat uskonelämässään kauhean hämmennyksen ja koettelemusten aikoja. He eivät kuitenkaan saa hylätä luottamustaan, sillä tämä on osa heidän kasvatustaan Kristuksen koulussa. Se on välttämätöntä, jotta kaikki kuona voidaan puhdistaa pois. Jumalan palvelijan on kestävävä lujasti vihollisen hyökkäykset ja ankarat pilkkapuheet. Hänen on voitettava esteet, jotka Paholainen asettaa hänen tielleen. – –

Jos katsot jatkuvasti ylöspäin, etkä alas vaikeuksiisi, et uuvu tielläsi ja näet pian Jeesuksen ojentavan kätensä auttaakseen sinua. Sinun tarvitsee vain ojentaa. – – hänelle kätesi yksinkertaisessa luottamuksessa ja antaa hänen johtaa sinua. Kun opit luottamaan, sinusta tulee toiveikas. – –

Löydät Kristuksesta avun vahvan, sopusuhtaisen ja kauniin luonteen muodostamiseen. Paholainen ei voi tehdä tyhjäksi sellaisesta luonteesta loistavaa valoa. – – Jumala on antanut meille ainoan Poikansa parhaana lahjana kohottaakseen ja jalostaakseen meidät. Hän on tehnyt meidät kelvollisiksi pääsemään kotiin valtakuntaansa pukemalla päällemme oman luonteensa täydellisyyden." (Ellen G. White, *Messages to Young People*, s. 63, 64.)

Keskustelunaiheita:

1. Missä määrin olet ollut tietoinen siitä, että ne kauhean hämmennyksen ja koettelemusten ajat, jotka tulevat elämääsi, voivat itse asiassa olla osa kasvatustasi Kristuksen koulussa?

2. Miten meidän apumme, lohdutuksemme ja rohkaisumme laaksossa kulkeville voi olla osa paimenen tapaa auttaa kriisissä olevia ihmisiä selviytymään eteenpäin? Miten voimme seurakuntana olla paremmin Herran käytettävissä avuksi niille, jotka sitä tarvitsevat?

3. Kertokaa toisillenne siitä, miten Jumalan hyvyys ja rakkaus ovat seuranneet teitä. Mitä voitte oppia toistenne kokemuksista?

4. Ajatelkaa Kristuksen elämän viimeisiä tunteja, kun hän astui tulikokeeseen. Miten hän pystyi ihmisyydessään kestämään sen? Mitä me voimme oppia hänen esimerkistään omalle kohdallemme olivatpa tulikokeemme millaisia tahansa?